

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens beslutning K(2009) 8682 endelig af 11. november 2009 (sag COMP/38589 — Varmestabilisatorer) annulleres, for så vidt som den berører sagsøgeren.
- Subsidiært nedsættes de bøder, som er pålagt sagsøgeren ved nævnte beslutnings artikel 2, nr. 17) og nr. 38).
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren anfægter Kommissionens beslutning K(2009) 8682 endelig af 11. november 2009 i sag COMP/38589 — Varmestabilisatorer. Den anfægtede beslutning har pålagt sagsøgeren og andre virksomheder bøder for overtrædelse af artikel 81 og fra 1. januar 1994 af artikel 53 EØS. Sagsøgeren har efter Kommissionens opfattelse deltaget i flere karteller og/eller samordnede praksis på området for tinstabilisatorer og for ESBO/estere inden for EØS, som har bestået i fastsættelse af priser, opdeling af markeder ved tildeling af salgskvoter, opdeling og tildeling af kunder, udveksling af følsomme forretningsoplysninger, nærmere bestemt vedrørende kunder, produktion og salg.

Sagsøgeren gør til støtte for sit søgsmål ni anbringender gældende.

For det første gør sagsøgeren gældende, at Kommissionen fejlagtigt er gået ud fra, at kartellet for tinstabilisatorer bestod frem til den 21. marts 2000 og for ESBO/estere frem til den 26. september 2000. Sagsøgeren påstår i denne sammenhæng, at selskabets karteldeltagelse allerede ophørte i midten af 1999.

For det andet gør sagsøgeren gældende, at Kommissionens beføjelse til at pålægge en bøde var forældet. Sagsøgeren gør gældende, at den absolutte forældelsesfrist på 10 år udløb i midten af 1999. Endvidere har forældelsesfristen ikke været sat i bero under retssagen i de forende sager T-125/03 og T-253/03, Akzo Nobel Chemicals og Akcros Chemicals mod Kommissionen.

For det tredje påstår sagsøgeren, at artikel 81 EF og legalitetsprincippet er blevet tilsidesat, idet sagsøgeren som rådgivningsvirksomhed ikke kan sanktioneres i medfør af artikel 81 EF. Sagsøgeren gør herved gældende, at dens adfærd ikke er omfattet af bestemmelsens ordlyd, og at en sådan udlægning på tidspunktet for de faktiske omstændigheder på ingen måde var mulig at forudse.

Subsidiært påstår sagsøgeren i forbindelse med det fjerde, femte og sjette anbringende, at Kommissionen begik fejl ved bødeudmålingen. Nærmere bestemt gøres det gældende, at kun en symbolsk bøde kunne være blevet pålagt sagsøgeren, da det på tidspunktet for de faktiske omstændigheder ikke var muligt at forudse, at artikel 81 EF skulle fortolkes således, at den også omfatter rådgivningsvirksomhed. Endvidere er retningslinjerne for bødeberegning ⁽¹⁾ blevet tilsidesat, idet bøderne ikke burde være blevet fastsat uden at tage udgangspunkt i det honorar, som sagsøgeren modtog for sine tjenesteydelser. Derudover har Kommissionen på grund af ovenstående tilsidesat den grænse på 10 %, der fremgår af artikel 23, stk. 2, andet punktum, i forordning (EF) nr. 1/2003 ⁽²⁾. Sagsøgeren gør i denne sammenhæng ligeledes gældende, at de pålagte bøder bringer selskabets eksistens i fare og ikke er forenelige med denne maksimumsgrænses mening og formål.

I forbindelse med de sidste tre anbringender gør sagsøgeren procedurefejl gældende. Det påstås, at princippet om en rimelig sagsbehandlingstid er blevet tilsidesat (syvende anbringende), at sagsøgeren for sent fik underretning om, at der var indledt undersøgelse mod selskabet (ottende anbringende), og at den anfægtede beslutning ikke retmæssigt var blevet meddelt sagsøgeren (niende anbringende).

⁽¹⁾ Retningslinjer for beregning af bøder efter artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning (EF) nr. 1/2003 (EUT 2006 C 210, s. 2).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82, (EFT 2003 L 1, s. 1).

Sag anlagt den 26. januar 2010 — Hairdreams mod KHIM — Bartmann (MAGIC LIGHT)

(Sag T-34/10)

(2010/C 100/71)

Stævningen er affattet på: tysk

Parter

Sagsøger: »Hairdreams« Haarhandels GmbH (Graz, Østrig) (ved Rechtsanwält G. Kresbach)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Rüdiger Bartmann (Gladbeck, Tyskland)

Sagsøgerens påstande

— Afgørelse truffet den 18. november 2009 af Fjerde Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 656/2008-4) ændres, således at der i fuldt omfang gives medhold i sagsøgerens klage af 22. april 2008, og at den anden part i sagen for appelkammeret pålægges at betale de omkostninger, sagsøgeren har afholdt i forbindelse med sagerne ved Indsigelsesafdelingen og appelkammeret samt i forbindelse med nærværende sag for Retten.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse, og sagen hjemvises til Harmoniseringskontoret.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: »Hairdreams« Haarhandels GmbH

Det omhandlede EF-varemærke: Ordmærket »MAGIC LIGHT« for varer i klasse 3, 8, 10, 21, 22, 26 og 44 (ansøgning nr. 5 196 597)

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Rüdiger Bartmann

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Det tyske ordmærke »MAGIC LIFE« nr. 30 415 611 for varer i klasse 3

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Indsigelsen delvist taget til følge

Appelkammerets afgørelse: Afslag på klagen

Søgsmålsgrunde: Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009 ⁽¹⁾, da appelkammeret har begået retlige fejl ved bedømmelsen af risikoen for forveksling.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1).

Sag anlagt den 29. januar 2010 — Bank Melli Iran mod Rådet

(Sag T-35/10)

(2010/C 100/72)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Bank Melli Iran (Teheran, Iran) (ved lawyer L. Defalque)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

— Punkt 4 i afsnit B i bilaget til Rådets forordning (EF) 1100/2009 om restriktive foranstaltninger over for Iran og Rådets afgørelse af 18. november 2009 annulleres

— Rådet tilpligtes at betale Bank Mellis omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I den foreliggende sag har sagsøgeren nedlagt påstand om delvis annullation af Rådets forordning (EF) nr. 1100/2009 af 17. november 2009 ⁽¹⁾ om gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i forordning (EF) nr. 423/2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran ⁽²⁾ og om ophævelse af afgørelse 2008/475/EF ⁽³⁾, for så vidt som sagsøgerens navn er opført på listen over fysiske og juridiske personer, enheder og organer, hvis midler og andre økonomiske ressourcer er blevet infrosset i henhold til denne forordning.

Sagsøgeren har nedlagt påstand om ophævelse af punkt 4 i afsnit B i bilaget, for så vidt som det vedrører sagsøgeren, og har til støtte for påstandene fremført følgende retlige anbringender.

Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at den anfægtede forordning og afgørelse blev vedtaget i strid med sagsøgerens ret til forsvar, herunder navnlig sagsøgerens ret til at blive hørt, eftersom sagsøgeren ikke modtog nogen beviser eller dokumenter til støtte for Rådets påstande. Sagsøgeren har endvidere anført, at de yderligere påstande i forbindelse med afgørelsen fra 2008 er vage og uklare, og at det er umuligt for sagsøgeren at fremsætte indsigelser over disse, eftersom sagsøgeren er blevet nægtet ret til at blive hørt.

Sagsøgeren har også gjort gældende, at sagsøgte har tilsidesat sin forpligtelse til at angive en tilstrækkelig begrundelse.